

dagsmand saa let henkastet antydede. Jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at man til den Tid, dette Spørgsmaal virkelig vil foreligge, vil komme til den Erkjendelse, at den af den ærede Rigsdagsmand opstillede Fortolkning er saa grundløs, som Ministeriet for Diebliffet antager den for at være.

Schærning: Jeg holder mig tværtimod saa overbevist om Rigtigheden deraf, og at den ikke kan være nogen Tvivl underkastet, at naar den nogenstunde skulde komme til at foreligge en Domstol, vilde Ministeriets Paastrand blive underkendt. Man maa lægge Mærke til, at hvad det angaaer, at der skal udnævnes en Commissarius, saa er det en ganske ligegyldig Ting; Valgmaaden er Hovedsagen, og den kan indføres ved Lov, uden at der behøves nogen grundlovmæssig Forhandling. Jeg skal ikke modsætte mig, at vi ved en Tilfætning til Forretningsordenen kunne komme ind paa et Valgsystem, som maaskee under alle Omstændigheder, og navnlig under disse, kan være det Rigtigste; men at indføre en kongelig Commissarius i den indskrænkede Rigsdag ligeoverfor de 2de Love, som saa ville staae ved Magt, nemlig den indskrænkede Grundlov og den Lov, vi nu ere ifærd med at give vor indirecte Bekræftelse, kan man efter min Overtydning ikke med noget Skin af Næsfærdighed gjøre. At det skulde kunne lade sig gjøre at indføre en Censur, som skulde bringe Medlemmerne til at blive Valgere istedetfor Folkethinget og Landstthinget, hvilket jo staaer udtalt specielt i Lovene, det kan jeg ikke indsee. Det er ikke nødvendigt

paa denne Maade at trodse den indskrænkede Lov, som vi have antaget; det er ikke nødvendigt saaledes at trodse en Lov, man her bringer frem; der staaer i denne Lov ikke et Ord, som gjør det nødvendigt. Hvorledes komme vi til at gaae ind paa denne Bestemmelse? §§ 24 og 27 i selve Forfatningsloven ere blevne omtalte, og de ere klare; og i selve Loven er der altsaa Intet, som giver en Anviisning af den Art. Derpaa komme vi til den midlertidige Bestemmelse; det er den, som binder den saakaldte foreløbige Valglov til vor Botering her, og dette er en Botering, som strengt taget er tvivlsom i sin Berettigelse, thi vi have her kun at beslutte over selve Forfatningsloven, vi have Intet med denne Valglov at gjøre, som kommer udenfra; ved vor særlige Grundlovs Bestemmelse og igennem den søger man saa at faae Aftalelser gjorte gjældende, som ikke staae i den, eller som, hvis de staae i denne midlertidige eller foreløbige Valglov, staae i Modsigelse den ene til den anden. Paa et Sted er der Tale om en Commissair, som hverken hører til Folkethinget eller til Landstthinget, der ere to ganske fremmede Substantser for ham, og paa et andet Sted staaer der, at Folkethinget og Landstthinget skulle gjøre det. Hvilken af disse to Dele er Regjeringens Mening, og er Regjeringen berettiget til at sige: jeg har ikke meent Noget, da jeg sagde Folkethinget, jeg har ikke meent Noget, da jeg sagde Landstthinget, derimod har jeg meent Møder omkring i Landet, Gud veed hvor, og jeg har meent Noget med Commissairen? Det kan ikke gaae an.